

Kuinka Britannia ja YK antautuivat terrorismille

Israelin perustaminen suvereeniksi valtioksi ja sen hyväksyminen Yhdistyneiden Kansakuntien (YK) jäseneksi vuonna 1949 merkitsi käännekohtaa 1900-luvun historiassa, ja sitä ajoi epävakaa yhdistelmä diplomatiaa, geopolitiikkaa ja väkivaltaa. Tämän prosessin ytimessä olivat sionististen ääriryhmien, erityisesti Irgunin ja Lehin, toimet, joiden äärimmäiset väkivaltaisuuDET – jotka nykyisten standardien mukaan luokiteltaisiin terrorismiksi – olivat keskeisiä painostaessaan Britanniaa luopumaan Palestiinan mandaatistaan ja pakottaessaan YK:n tunnustamaan Israelin. Tämä artikkeli väittää, että Britannia ja YK, näiden väkivaltaisten kampanjoiden musertamina, käytännössä antautuivat sionistiselle terrorismille hyväksymällä Israelin valtiuden huolimatta sen osittaisesta noudattamisesta YK:n ehtoihin, mukaan lukien jakosuunnitelma, pakolaisten oikeudet ja ihmisoikeusvelvoitteet. Se tarkastelee Britannian mandaatin sitoumusta suojella palestiinalaisten oikeuksia, sionistiryhmien taktiikoita Britannian vallan lopettamiseksi, Israelin YK-tunnustuksen ehtoja sekä Israelin alueellisen laajentumisen mukana tulleita noudattamatta jättämisistä ja ihmisoikeusloukkauksia.

Britannian mandaatti ja sen velvoitteet palestiinalaisia kohtaan

Britannian mandaatti Palestiinalle, joka virallistettiin Kansainliiton toimesta vuonna 1922, oli oikeudellinen kehys, jonka tehtävänä oli hallita entistä Osmanien valtakunnan aluetta samalla kun sitä valmisteltiin itsehallintoon. Se sisälsi vuoden 1917 Balfourin julistuksen, joka velvoitti Britannian edistämään ”juutalaisen kansan kansallisen kodin perustamista Palestiinaan” samalla varmistaen, että ”mitään ei saa tehdä, mikä voisi vahingoittaa olemassa olevien ei-juutalaisten yhteisöjen kansalais- ja uskonnollisia oikeuksia.” Palestiinan väestöstä noin 90 % oli arabeja (muslimeja ja kristittyjä) ja 10 % juutalaisia 1920-luvun alussa, joten palestiinalaisten oikeuksien suojelu oli keskeinen velvoite.

Mandaatin keskeiset määräykset palestiinalaisille sisälsivät heidän kansalais- ja uskonnollisten oikeuksiensa turvaamisen, sen varmistamisen, että juutalaisten maahanmuutto ei vahingoita heidän asemaansa, heidän uskonnollisten instituutioidensa kunnioittamisen takaamisen sekä omantunnonvapauden, uskonnon harjoittamisen ja koulutuksen varmistamisen ilman syrjintää. Britannian oli raportoitava vuosittain Kansainliitolle vastuun varmistamiseksi. Mandaatin kaksoistavoitteet – juutalaisen kansallisen kodin tukeminen ja samalla palestiinalaisten oikeuksien suojelu – osoittautuivat kuitenkin yhteensovittamattomiksi. Juutalaisten maahanmuutto kasvoi 60 000:sta vuonna 1917 600 000:een vuonna 1947, ja maanhankinnat lisäsivät arabien pelkoja syrjäytymisestä. Britannian yritykset luoda yhteinen hallinto, kuten lainsäädäntöneuvosto,

kaatuivat arabien boikotteihin ja juutalaisten huoliin vähemmistöasemasta, mikä kärjisti jännitteitä.

Sionistinen ääri­väkivalta: Terroristikampanja

Sionistiset järjestöt, joita ajoi tavoite perustaa juutalainen valtio, muuttuivat militanttisiksi 1940-luvulla, erityisesti vuoden 1939 valkoisen kirjan jälkeen, joka rajoitti juutalaisten maahanmuuton 75 000:een viiden vuoden aikana ja visioi yhtenäisen palestiinalaisvaltion. Irgun, jota johti Menachem Begin, ja Lehi, tunnettu nimellä Stern-jengi, omaksuivat äärimmäisen väkivallan tehdäkseen Britannian hallinnosta kestävämmän, kohdistuen sotilaallisiin, siviili- ja diplomaattisiin kohteisiin teoissa, jotka täyttävät nykyaikaiset terrorismin määritelmät. Heidän tavoitteenaan oli ”Suuri Israel”, joka kattoi koko mandaatin Palestiinan, mukaan lukien Länsirannan ja Transjordanian, ja he hylkäsivät kompromissit, kuten YK:n jakosuunnitelman.

Keskeiset väkivaltateot

1. Sotilaalliset kohteet:

- Helmikuussa 1946 Irgun ja Lehi tuhosivat 15 lentokonetta ja vahingoittivat kahdeksaa Britannian lentokentillä, heikentäen sotilaallista valvontaa.
- Heinäkuussa 1947 Irgun kidnappasi ja hirtti brittisersantit Clifford Martinin ja Mervyn Paicen kostona teloitetuista jäsenistä, järkyttäen brittien yleistä mielipidettä ja korostaen konfliktin raakuutta.

2. Siviili-infrastrukturi:

- Kesäkuussa 1946 Haganah, Irgun ja Lehi tuhosivat yhdeksän yhdestätoista sillasta, jotka yhdistivät Palestiinan naapurimaihin, eristäen alueen ja häiriten Britannian logistiikkaa.
- Heinäkuussa 1946 Irgun pommitti King David -hotellia Jerusalemissa, Britannian hallinnollista päämajaa, tappaen 91 ihmistä (41 arabia, 28 brittiä, 17 juutalaista), mikä heikensi hallintoa merkittävästi.

3. Hyökkäykset siviilejä vastaan:

- Irgun pommitti arabimarkkinoita Haifassa ja Jerusalemissa, tappaen kymmeniä ja kärjistäen yhteisöllisiä jännitteitä, luoden laajalle levinnyttä pelkoa.
- Huhtikuussa 1948 Irgun ja Lehi massakroivat yli 100 palestiinalaista kyläläistä, mukaan lukien naisia ja lapsia, Deir Yassinissa, mikä laukaisi palestiinalaisten joukkopaon ja pahensi pakolaiskriisiä.

4. Hyökkäykset Britannian tiloihin ulkomailla:

- Lokakuussa 1946 Irgun pommitti Britannian suurlähetystöä Roomassa 40 kilolla TNT:tä, haavoittaen kahta ja vahingoittaen rakennusta, mukana oli Ze'ev Epstein, Beginin kumppani.
- Elokuussa 1947 Irgun räjäytti matkalaukkupommeja Britannian päämajassa Wienin Hotel Sacherissa, aiheuttaen vähäisiä vahinkoja mutta vahvistaen propagandan vaikutusta.

5. Korkea-arvoisten virkamiesten murhat:

- Marraskuussa 1944 Lehi murhasi lordi Moynen, Britannian Lähi-idän ministerin, Kairossa, signaloiden uhmaa Britannian auktoriteettia vastaan.

- Syyskuussa 1948 Lehi tappoi YK:n välittäjän Folke Bernadotten Jerusalemissa vastustaen hänen tarkistettua jakosuunnitelmaansa, joka pienensi juutalaisten aluetta ja korosti pakolaisten paluuta.

Lisätaktiikat

- **Laiton maahanmuutto (Aliyah Bet):** Juutalainen virasto, Irgunin ja Lehin tukemana, järjesti laittoman maahanmuuton, tuoden kymmeniä tuhansia juutalaisia pakolaisia Palestiinaan. Heinäkuun 1947 SS Exodus -tapaus, jossa Britannia palautti väkisin 4 515 pakolaista Eurooppaan, muuttui propagandavoitoksi, joka vahingoitti Britannian mainetta.
- **Propagandakampanja:** Sionistiset ryhmät kuvasivat Britannian politiikkaa antisemitistiseksi, hyödyntäen holokaustin herättämää myötätuntoa, erityisesti Yhdysvalloissa, rasittaakseen anglo-amerikkalaisia suhteita.
- **Rahoitustuki:** United Jewish Appeal keräsi 150 miljoonaa dollaria vuonna 1947, puolet Palestiinaan, rahoittaen vastarintatoimia.

Nämä toimet loivat hallitsemattoman ympäristön, jossa taloudelliset vahingot arvioitiin 2 miljoonaksi punnaksi ja satoja brittiuhreja, mikä musersi sodasta uupuneen Britannian.

Britannian luopuminen: Antautuminen terrorismille

Britannian päätös luopua mandaatista, joka ilmoitettiin helmikuussa 1947 ja toteutettiin 14. toukokuuta 1948, johtui sionistisen väkivallan hellittämättömästä paineesta ja laajemmista rajoituksista. Toisen maailmansodan jälkeen Britannia kamppaili 3 miljardin punnan velan kanssa ja oli riippuvainen Yhdysvaltain lainoista. 100 000 sotilaan ylläpitäminen Palestiinassa, mikä maksoi miljoonia vuosittain, oli kestänyt kotimaisten jälleenrakennusvaatimusten keskellä. Brittien yleinen mielipide, uupunut sodasta ja tappioista, kääntyi mandaattia vastaan, ja media kuvasi Palestiinan suoksi. Yhdysvaltain paine 100 000 juutalaisen pakolaisen vastaanottamiseksi ja Neuvostoliiton tuki jakosuunnitelmalle heikensivät Britannian asemaa entisestään.

Irgunin ja Lehin väkivalta, erityisesti korkean profiilin tapahtumat kuten King David -hotellin pommitus ja seremonia-asiainhoitajat, lannistivat brittijoukot ja murensivat poliittista tahtoa. Nämä terroristiset teot, jotka loivat kaaosta ja pelkoa, vaikuttivat suoraan Britannian kyvyttömyyteen hallita. Siirtämällä asian YK:lle Britannia myönsi, että se ei kyennyt hallitsemaan väkivaltaa tai sovittamaan yhteen mandaatin ristiriitaisia velvoitteita, antautuen käytännössä sionistiselle ääriliikkeelle samalla, kun se epäonnistui velvollisuudessaan suojella palestiinalaisten oikeuksia.

YK:n tunnustaminen ja jäsenyys: Ehdot ja antautuminen

YK, Kansainliiton seuraajana, peri Palestiinan kysymyksen vuonna 1947. Sen vastaus muokkasi Israelin valtiollisuutta ja jäsenyyttä, mutta prosessi oli vahvasti sionistiryhmien luoman väkivaltaisen kontekstin vaikutuksen alainen.

YK:n jakosuunnitelma ja Israelin valtiollisuus

Marraskuussa 1947 YK:n yleiskokous hyväksyi päätöslauselman 181, joka ehdotti Palestiinan jakamista juutalaiseen (56 %) ja arabivaltioon (43 %), Jerusalemin ollessa kansainvälinen. Juutalainen virasto hyväksyi suunnitelman nähden siinä polun valtiollisuuteen, kun taas arabijohtajat hylkäsivät sen vastustaen minkäänlaista juutalaista valtiota. Toukokuun 14. päivänä 1948, mandaatin päättyessä, Israel julisti itsenäisyytensä vedoten päätöslauselmaan 181. Seuraava arabien ja Israelin välinen sota laajensi Israelin aluetta 78 %:iin mandaatin Palestiinasta vuoden 1949 aseleposopimusten myötä, ylittäen YK:n allokoinnin.

Ehdot YK:n jäsenyydelle

Israel saavutti YK:n jäsenyyden 11. toukokuuta 1949 päätöslauselmalla 273 (III), jossa oli 37 ääntä puolesta, 12 vastaan (pääasiassa arabivaltiot) ja 9 pidättyi äänestämästä. Jäsenyys edellytti:

- **YK:n peruskirjan noudattamista:** Israel lupasi noudattaa peruskirjan periaatteita, mukaan lukien rauhanomaisen kiistojen ratkaisun ja ihmisoikeuksien kunnioittamisen.
- **Päätöslauselma 181 (Jakosuunnitelma):** Israelin julistus ja YK:n lausunnot vahvistivat jakosuunnitelman hyväksymisen, vaikka sen laajennetut rajat hyväksyttiin hiljaisesti sotatodellisuutena.
- **Päätöslauselma 194 (Pakolaisten oikeudet):** Artikla 11 vaati palestiinalaispakolaisten paluuta tai korvauksia. Israel ilmaisi halukkuutensa neuvotella, mutta vastusti laajamittaisia paluita turvallisuus- ja demografisista syistä.
- **Ihmisoikeusvelvoitteet:** Israelin odotettiin noudattavan kehittyviä ihmisoikeusnormeja, mukaan lukien syrjimättömyys ja vähemmistöjen oikeudet.

YK:n päätökseen vaikuttivat:

- **Sionista väkivalta:** YK:n välittäjän Folke Bernadotten murha Lehin toimesta vuonna 1948, vastustaen hänen tarkistettua jakosuunnitelmaansa, korosti radikaalien kompromissien hylkäämistä. Vaikka Israelin hallitus tuomitsi teon, se korosti epävakaata kontekstia.
- **Geopoliittinen tuki:** Yhdysvallat ja Neuvostoliitto tukivat Israelin jäsenyyttä vastustaakseen toistensa vaikutusvaltaa ja käsitelläkseen holokaustin jälkeisiä humanitaarisia huolia.
- **Pragmatismi:** YK tunnusti Israelin tosiasiallisen hallinnan laajennetusta alueesta, asettaen vakauden etusijalle päätöslauselman 181 rajojen tiukan valvonnan sijaan.

Hyväksymällä Israelin YK antautui sionistisen terrorismin muovaamalle todellisuudelle, joka oli pakottanut Britannian vetäytymään ja luonut fait accomplin sotilaallisten voittojen kautta. Ehdot, vaikka Israel muodollisesti hyväksyikin ne, olivat löyhästi valvottuja, mahdollistaen Israelin kiertää täydellistä noudattamista.

Israelin noudattamatta jättäminen ja ihmisoikeusloukkaukset

Israelin YK-jäsenyys perustui sitoumuksiin YK:n päätöslauselmien ja ihmisoikeuksien suhteen, mutta sen toimet osoittivat merkittävää noudattamatta jättämistä, jota säästi alueellinen laajentuminen ja ihmisoikeusloukkaukset.

YK:n ehtojen noudattamatta jättäminen

1. Päätöslauselma 181 (Jakosuunnitelma):

- Israelin rajat vuonna 1949 kattoivat 78 % mandaatin Palestiinasta, huomattavasti enemmän kuin päätöslauselmassa 181 osoitetut 56 %. Alueet kuten Länsi-Galilea ja osat Negeviä liitettiin valloituksen kautta, ilman arabivaltion perustamista.
- Tämä epäonnistuminen jakosuunnitelman täydellisessä toteuttamisessa ruokki arabien tyytymättömyyttä ja heikensi YK:n kehystä.

2. Päätöslauselma 194 (Pakolaisten oikeudet):

- Israel esti noin 700 000 vuonna 1948 siirtymään joutuneen palestiinalaispakolaisen paluun, huolimatta päätöslauselman 194 vaatimuksesta palauttamisesta tai korvauksista. Vuoden 1950 poissaolevan omaisuuden laki siirsi pakolaisten maat juutalaiseen omistukseen, priorisoiden demografista kontrollia.
- Pakolaiskriisistä tuli arabien ja Israelin konfliktin kulmakivi, miljoonien jäädessä kansalaisuudettomiksi leireihin Jordaniassa, Libanonissa ja Syyriassa.

3. YK:n peruskirja ja ihmisoikeudet:

- Israelin sotilashallinto arabivähemmistöään kohtaan (1948–1966) rajoitti kansalaisvapauksia, mukaan lukien liikkumista ja poliittista ilmaisua, rikkoen syrjimättömyyden periaatteita. Syrjivät maankäytön lait ja epätasa-arvoinen resurssien jakaminen marginalisoivat palestiinalaisia kansalaisia.
- Nämä käytännöt juurruttivat systeemiä eriarvoisuuksia, jotka olivat ristiriidassa YK:n peruskirjan ihmisoikeusvelvoitteiden kanssa.

Alueellinen laajentuminen

Israelin ambitiot ulottuivat vuoden 1949 aselepolinjojen ulkopuolelle:

- Vuonna 1956 Israel miehitti Siinain niemimaan Suezin kriisin aikana, vetäytyen YK:n painostuksesta mutta signaloiden ekspansionistisia taipumuksia.
- Vuoden 1967 kuuden päivän sodassa Israel valloitti Länsirannan, Gazan kaistan, Itä-Jerusalem ja Golanin kukkulat, miehittäen jäljellä olevat 22 % mandaatin Palestiinasta. Itä-Jerusalem liittäminen ja siirtokuntien laajentaminen rikkoivat kansainvälistä oikeutta, mukaan lukien neljännen Geneven sopimuksen kieltoa siirtokuntien siirtämisestä miehitetuille alueille.
- Vuoteen 2025 mennessä yli 700 000 israelilaista siirtokuntalaista asuu Länsirannalla ja Itä-Jerusalemossa, valtioiden politiikan tukemana, vahvistaen miehitystä ja syrjäyttäen palestiinalaisia.

Ihmisoikeusloukkaukset

Israelin toimet miehitetillä alueilla muodostavat dokumentoituja ihmisoikeusloukkauksia:

- **Siirtymään joutuminen ja kotien purkaminen:** Tuhansia palestiinalaisia koteja on purettu siirtokuntien laajentamiseksi tai rangaistustarkoituksissa, rikkoen oikeutta asumiseen ja omaisuuteen.
- **Liikkumisrajoitukset:** Tarkastuspisteet, Länsirannan muuri ja Gazan saarto rajoittavat palestiinalaisten liikkumista, vaikuttaen pääsyyn työhön, terveydenhuoltoon ja koulutukseen, rikkoen liikkumisvapautta.
- **Liiallinen voimankäyttö ja pidätykset:** Sotilasoperaatiot ja hallinnolliset pidätykset, usein ilman oikeudenkäyntiä, ovat johtaneet siviilien kuolemiin ja mielivaltaisiin vangitsemisiin, rikkoen oikeutta asianmukaiseen prosessiin ja elämään.
- **Systeeminen syrjintä:** Raportit kuvailevat Israelin politiikkaa apartheidina, viitaten segregatioon, epätasa-arvoisiin oikeuksiin ja systemaattiseen syrjintään palestiinalaisia vastaan Israelissa ja miehityillä alueilla.

Nämä loukkaukset, joita ajaa Israelin prioriteetti alueelliselle kontrollille ja juutalaiselle demografiselle ylivalloille, ovat jyrkässä ristiriidassa YK:n jäsenyyden ehtojen, erityisesti ihmisoikeuksien ja pakolaisvelvoitteiden, kanssa.

Johtopäätös

Sionistiset ääriryhmät, kuten Irgun ja Lehi, pakottivat Britannian luopumaan Palestiinan mandaatista terroristisilla teoilla – kohdistuen sotilaslentokenttiin, siviili-infrastruktuuriin, arabiväestöön, Britannian tiloihin ulkomailla ja murhaamalla virkamiehiä, kuten Moyne ja Bernadotte. Nämä teot, hyödyntäen Britannian sodanjälkeisiä heikkouksia, tekivät hallinnosta kestäättömän, johtaen YK:n osallistumiseen. YK ehdotti jakosuunnitelmaa vuonna 1947 ja hyväksyi Israelin jäseneksi vuonna 1949, ehdolla YK:n peruskirjan, ihmisoikeuksien, päätöslauselman 181 ja pakolaisten oikeuksien noudattamiseen. Hyväksymällä Israelin valtiuden huolimatta sen laajennetuista rajoista ja rajoitetusta noudattamisesta Britannia ja YK antautuivat sionistisen terrorismin muovaamalle todellisuudelle. Israelin myöhempi noudattamatta jättäminen – säilyttäen jakosuunnitelman ulkopuolisia alueita, estäen pakolaisten paluun ja syyllistymällä ihmisoikeusloukkauksiin miehityksen ja siirtokuntien kautta – heikensi sen YK-velvoitteita, pidentäen Palestiinan konfliktia ja jättäen palestiinalaisten oikeudet toteutumatta.